

Sygn. akt VIII U 1197/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 r. w Gliwicach

sprawy S. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 16 maja 2017 r. , 20 czerwca 2017 r. i 21 czerwca 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję z 21 czerwca 2017 roku w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu S. K. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie artykułu 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, począwszy od 1 czerwca 2017 roku;
- oddala odwołanie w pozostałej części.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1197/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przeliczył ubezpieczonemu S. K. wysokość emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenia z 3 lat kalendarzowych od stycznia 1984 roku do grudnia 1986 roku. W. wyniósł 400,55 % został ograniczony do 250 %. Zastosowano kwotę bazową 717,16 zł.

Decyzją z dnia 20 czerwca 2017 roku organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu emeryturę. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenia z 3 lat kalendarzowych od stycznia 1984 roku do grudnia 1986 roku. W. wyniósł 404,47 % został ograniczony do 250 %. Zastosowano kwotę bazową 717,16 zł.

Decyzją z 21 czerwca 2017 roku organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a wskazując, że nowo obliczony wwpw jest niższy niż 250%.

S. K. złożył odwołania od powyższych decyzji. W odwołaniach domagał się ich zmiany. Wskazywał, że nie zgadza się z przyjęciem kwoty bazowej w wysokości 717,16 zł. Ponadto domagał się zastosowania art. 110a po odtworzeniu jego wynagrodzeń za okres za który nie udokumentował ich.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań i podtrzymał stanowisko zajęte w zaskarżonych decyzjach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. nabył prawo do emerytury górniczej od dnia 1 lipca 1992 roku. Do ustalenia emerytury uwzględniono 25 lat, 2 miesiące okresów składkowych. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 3 lat od stycznia 1984 roku do grudnia 1986 roku, wwpw wyniósł 400,55 % i został ograniczony do 250 %.

W dniu 27 kwietnia 20147 roku ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury i załączył druk ZUS Rp-7 z (...) Sp. z o.o. w C.. Organ rentowy potraktował wniosek ubezpieczonego jako wniosek o przeliczenie świadczenia zgodnie z artykułem 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. (...) świadczenia ustalony z dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych wybranych z dwudziestu lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę wynosi 143,06 %. (...) ustalony z dwudziestu najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia wynosi 89,93 %. Zatem odwołujący ma ustaloną wysokość emerytury wg najkorzystniejszego wskaźnika. W dniu 14 czerwca 2017 roku ubezpieczony przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 8 marca 2017 roku ze skorygowanymi zarobkami. Dlatego ZUS w dniu 20 czerwca 2017 roku wydał decyzję, którą dokonano przeliczenia emerytury. (...) wyniósł 404,47 %. Nie wpłynęło to na wysokość świadczenia.

S. K. był zatrudniony w Kopalni (...) na następujących stanowiskach:

- od 1 lipca 1967 roku do 31 sierpnia 1969 roku jako robotnik niewykwalifikowany pod ziemią,
- od 1 września 1969 roku do 30 kwietnia 1970 roku jako młodszy górnik pod ziemią,
- od 1 maja 1970 roku do 31 lipca 1978 roku jako górnik pod ziemią,
- od 1 sierpnia 1978 roku do 30 kwietnia 1981 roku jako cieśla górniczy pod ziemią,
- od 1 maja 1981 roku do 30 września 1982 roku jako nadgórnika oddziału robót przygotowawczych pod ziemią,
- od 1 października 1982 roku do 31 stycznia 1988 roku jako sztygar zmianowy oddziału robót przygotowawczych pod ziemią,
- od 1 lutego 1988 roku do 31 maja 1988 roku jako nadgórnika oddziału robót przygotowawczych pod ziemią,
- od 1 czerwca 1988 roku do 30 listopada 1992 roku jako sztygar zmianowy oddziału robót przygotowawczych pod ziemią.

Ubezpieczony składając wniosek o emeryturę przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 21 września 1992 roku wykazujące zarobki za lata 1984-1986.

S. K. podjął zatrudnienie w (...) spółce z o.o. w C. od 8 listopada 2007 roku. W związku z tym przedłożył organowi rentowemu w zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 23 maja 2016 roku wykazujące wysokość wynagrodzeń za lata 2007 i 2008. Według tego zaświadczenia ubezpieczony był zatrudniony od 8 listopada 2007 roku do 30

listopada 2008 roku. Kolejne zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ubezpieczony przedłożył 14 czerwca 2017 roku. Wykazywało ono zarobki uzyskane w Kopalni (...) za lata 1979 do 1992.

W czasie zatrudnienia w KWK (...) ubezpieczony pracował na 3 zmiany. W latach 60 i 70 XX wieku w kopalni praca była wykonywana również w niedziele. Co drugi miesiąc były 2 niedziele planowe i w te niedziele ubezpieczony wykonywał pracę.

Z opinii biegłego z zakresu emerytur Z. T. wynikało że najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyliczony wg art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy uwzględnieniu pracy na 3 zmiany oraz pracy w 2 niedziele co drugi miesiąc wyniósł 260,70%. Z opinią tą nie zgodził się organ rentowy, który wyliczył wynagrodzenie za okres nieudokumentowany - to jest za lata 1967 - 1978 biorąc pod uwagę jedynie stawkę zaszerogowania wynikającą z akt osobowych ubezpieczonego, 25 dniówek w miesiącu, deputat węglowy i Kartę Górnika. Obliczony tak wwpw wg art. 110a ustawy emerytalnej przez ZUS wyniósł 250,08 %.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie przeprowadzonych dowodów: akt organu rentowego, akt osobowych, opinii biegłego Z. T. (karta 66-91).

Ubezpieczony nie kwestionował opinii biegłego, natomiast ZUS złożył do niej zarzuty. Sąd oparł się na opinii biegłego albowiem biegły sporządził wyliczenia w oparciu o tezę dowodową sądu. W ocenie sądu nie budzi wątpliwości, że w latach 60-70 XX wieku górnicy pracowali na 3 zmiany oraz w niedziele i są to akty powszechnie znane. Ubezpieczony wyjaśnił, że były to 2 niedziele co drugi miesiąc i jego twierdzenia były wiarygodne. Zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie nie ma znaczenia czy uwzględni się opinię biegłego czy wyliczenia ZUS ponieważ wwpw w obu wariantach przekracza 250% i jest to okoliczność pozwalająca na zastosowanie art. 110a ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd zważył co następuje: odwołanie było częściowo zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004r. Nr 39, poz.353 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Po myśli art. 15 ust. 6 ustawy na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 110 ust. 3 ustawy okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

W celu przeliczenia emerytury zgodnie z art. 110a należało ustalić wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych, przy czym należało także uwzględnić przynajmniej 1 rok z podstawą wymiaru składki na

ubezpieczenia społeczne przypadający w całości lub w części po przyznaniu świadczenia. W przypadku ubezpieczonego najkorzystniejsze lata to : 1970-1972, 1974-1976, 1979-1992. Wyliczony na ich podstawie wwpw wynosi 260,70%.

Prawo do przeliczenia świadczenia zostało przyznane od 1 dnia miesiąca złożenia wniosku zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej.

Ponieważ wwpw przekraczał 250 % odwołanie zostało uwzględnione na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Odwołujący podnosił także, że nieprawidłowo została przyjęta kwota bazowa 717,16 zł w decyzji z 20 czerwca 2017 roku. Jest to decyzja o przeliczeniu emerytury na podstawie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z art. 111 ust. 2 zastosowanie ma kwota bazowa ostatnio przyjęta do obliczenia świadczenia. Taką kwotą bazową jest 717,16 zł, która została przyjęta w decyzji z 13 marca 2009 roku.

W tej części odwołanie zostało oddalone na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek